כּוּלֵי עָלְמָא לֹא פְּלִיגִי – לדברי הכל יש בזה גזל גמור מן התורה, שהרי כליו של אדם קונים לו את בעלי החיים. **כִּי פְּלִיגִי** – מחלוקתם היא בבעלי חיים שניצודו בְּלֶחִי וְקוּפְּרֵי – כלי ציד שאין להם בית קיבול, כמו חכה שצדים בה דגים, שמעיקר הדין לא זכה הצייד בבעלי החיים, ולתנא קמא האיסור ליטלם ממנו הוא רק מפני דרכי שלום, ולדעת רבי יוסי זהו גזל גמור.

שנינו במשנה, **מְצִיאַת חֵרֵשׁ שׁוֹטֶה וְכוּ'** יש בהן משום גזל מפני דרכי שלום, **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר גָּזֵל גָּמוּר:**

אָמַר רַב חִסְדָּא, אף לרבי יוסי אין זה גזל גמור מן התורה, שהרי אין קנין לחרש שוטה וקטן ולא זכו במציאה, אלא כוונת רבי יוסי היא שזה 'גָּזֵל גָּמוּר' מִדִּבְרֵיהֶם של חכמים, שאסרו לגוזלם.

שואלת הגמרא, **לְמַאי נַפְקָא מִינָּהּ** – מהו החילוק בדין ביניהם, כיון שתנא קמא גם אוסר ליטול את מציאתם, מה הוסיף רבי יוסי באומרו שזה 'גזל גמור'.

משיבה הגמרא, **לְהוֹצִיאוֹ בְּדִיָּינִין** – החילוק הוא האם אפשר להוציא את המציאה מיד הנוטל מהם, על ידי בית דין, לדברי תנא קמא, אין בית דין מחייבים את הנוטל להחזיר את המציאה, כיון שלא תיקנו שיהא זה גזל ממש, ורק אסרו לעשות כן מפני דרכי שלום. אך לרבי יוסי תיקנו שיהיה זה גזל ממש, ובית דין יוציאוהו מידו.

שנינו במשנה, **עֲנִי הַמְנַקֵּף** [–חותך זיתים] **פֵּרֹאשׁ עץ הַזַּיִת** ומפילם לארץ כדי ליטלם אחר כך, **מַה שֶּׁתַּחְתָּיו וְכוּ'** גזל מפני דרכי שלום, רבי יוסי אומר גזל גמור: אומרת הגמרא, **תָּנָא** – שנינו בברייתא, **אם** אותו עני **לְיַקֵּט** את הזיתים **וְנָתַן** אותם לארץ **בַּיָּד**, כדי לאוספם אחר כך, **הֲרֵי זֶה גָּזֵל גָּמוּר** מן התורה, כיון שזכה בהם כשהיו בידו. ורק באופן שהפילם ללא אחיזה ביד אמרה המשנה שהאיסור ליטלם הוא רק מפני דרכי שלום.

מביאה הגמרא מעשה בניסיון זה. **רַב כָּהֲנָא הֲוָה קָאָזִיל** – היה הולך **לְמָקוֹם ששמו 'חוּצָל', חֲזָיֵיהּ לְהָהוּא גַּבְרָא דַּהֲוָה שָׁדֵי אוּפְיֵי** – ראה אדם אחד משליך מקלות על עצי דקל **וְעל ידי זה קָא נָתְרָן תַּמְרֵי** – היו התמרים נושרים מהעצים. **אָזַל קָא מְנַקֵּיט וְאָכֵיל** – הלך רב כהנא והיה נוטל מהתמרים ואוכלם. **אָמַר לֵיהּ** אותו אדם, **חֲזֵי מַר** – יראה אדוני **דְּבִידְאֵי שְׁדִיתְיְנָהוּ** – שאני נוטל את הפירות בידי ומשליכם לארץ, וכיון שקניתים בקנין גמור, נטילתם היא גזל גמור מן התורה. **אָמַר לֵיהּ** רב כהנא, **מַאֲתְרֵיהּ דְּרַבִּי יאשִׁיָּה אַתָּה** – מתוך שאתה בקי בהלכות, ניכר שאתה מעירו של רבי יאשיה, שהוא דורש ברבים ומלמד את בני עירו הלכות. **קָרֵי עָלֶיהָ** – קרא רב כהנא על רבי יאשיה את הפסוק (משלי י כה) **'וְצַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם'.**

שנינו במשנה, **אֵין מְמַחִין בְּיַד עֲנִיֵּי נָכְרִים בָּלֶקֶט בְּשִׁכְחָה וּבְפֵאָה מִפְּנֵי דַּרְכֵי שָׁלוֹם:** מביאה הגמרא דינים נוספים שנאמרו בנכרים מפני דרכי שלום. **תָּנוּ רַבָּנָן, מְפַרְנְסִים** את **עֲנִיֵּי הַנָּכְרִים עִם עֲנִיֵּי יִשְׂרָאֵל, וּמְכַלְכְּלִין** את **חוֹלֵי הַנָּכְרִים עִם חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל, וְקוֹבְרִין** את **מֵתֵי הַנָּכְרִים** שנמצאו הרוגים יחד **עִם מֵתֵי יִשְׂרָאֵל**, וכל ההלכות הללו נאמרו **מִפְּנֵי דַּרְכֵי שָׁלוֹם.**

משנה

המשנה מוסיפה ללמד על דינים שונים שנוהגים בהם משום דרכי שלום: **מַשְׁאֶלֶת אִשָּׁה לַחֲבֶירְתָּהּ הַחֲשׁוּדָה עַל הַשְּׁבִיעִית** לשמור פירות שביעית ולהצניעם גם אחר זמן הביעור שהם אסורים באכילה, **נָפָה** לנפות, **וּכְבָרָה** לברור, **וְרֵיחַיִם** לטחון, **וְתַנּוּר** לאפות בו, אף על פי שהיא עשויה להשתמש בהם לפירות אלו, **אֲבָל לֹא תָבוֹר** – לא תברור **וְלֹא תִטְחַן עִמָּהּ**, משום שיש חשש שפירותיה אסורים באכילה, והרי היא מסייעת לה בידים ממש לעבור איסור.

אִשָּׁה חָבֵר – הנאמן על המעשרות, **מַשְׁאֶלֶת לְאִשָּׁה עַם הָאָרֶץ** שאינו נאמן על המעשרות, **נָפָה וּכְבָרָה, וּבוֹרֶרֶת וְטוֹחֶנֶת וּמְרַקֶּדֶת עִמָּהּ** בפירותיה אף שאינה נאמנת על המעשרות, **אֲבָל מְשָׁאֶלֶת אֶת הַמַּיִם** לתוך העיסה, **לֹא תִגַּע עִמָּהּ**, משום שעתה בהטלת המים לעיסה מתחייבת העיסה בחלה, ונטמאת בכלי עם הארץ שהם טמאים, ואסור לגרום טומאה לחלה, ולכן אין לה לסייע לה ללוש עיסה זו.

הטעם לאיסור לסייע לאשה החשודה על השביעית ולאשת עם הארץ הוא **לְפִי שֶׁאֵין מַחֲזִיקִין וּמסייעין יְדֵי עוֹבְרֵי עֲבֵירָה.**

וְכוּלָּן – כל מה שהתירו לעיל להשאיל כלים לאותן נשים ולסיעם שלא בשעת עבירה עצמה, **לֹא אָמְרוּ** להתיר זאת **אֶלָּא מִפְּנֵי דַּרְכֵי שָׁלוֹם.**

וּמַחֲזִיקִין – מסייעין **יְדֵי נָכְרִים בַּשְּׁבִיעִית, אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל** העושה מלאכה האסורה. **וְשׁוֹאֲלִין בִּשְׁלוֹמָן** של הנכרים, אף שהוא קורא עליו שם ה', ששלום הוא שמו של הקדוש ברוך הוא, **מִפְּנֵי דַּרְכֵי שָׁלוֹם.**

גמרא

הגמרא תמהה על השינוי בדין בין הסיוע לאשה החשודה על השביעית לבין הסיוע לאשת עם הארץ:

מַאי שְׁנָא רֵישָׁא – במה שונה הדין האמור בתחילת המשנה שאסור לבור ולטחון עם האשה החשודה על השביעית, **וּמַאי שְׁנָא סֵיפָא** – ובמה שונה הדין האמור בהמשך המשנה שמותר לברור ולטחון עם אשת עם הארץ.

הגמרא מביאה שני ביאורים בדבר: **אָמַר אַבָּיֵי**, אף שאין לסייע בברירה וטחינה לאשה החשודה על השביעית, היינו משום שהיא מוחזקת כחשודה לעסוק בפירות האסורים באכילה, אך בכל זאת מותר לסייע לאשת עם הארץ, משום **שרוֹב עַמֵּי הָאָרֶץ מְעַשְּׂרִין חַן**, ורק חכמים חששו שמא אינם מעשרים, ולכן מפני דרכי שלום מותר לסייעם.

רָבָא אָמַר, באמת אין רוב עמי הארץ מעשרים, אלא ספק גמור הוא, ויש לאסור לסייעם כיון שיש כאן חשש עבירה דאורייתא, אבל **הָכָא** – כאן במשנתנו שהתירו את הסיוע, מדובר **בְּעַם הָאָרֶץ** לפי שיטתו **דְּרַבִּי מֵאִיר**, כפי שיבואר מיד שהוא מפריש תרומות ומעשרות, אך אינו נזהר לאכול פירותיו בטהרה, **וְהַהַקְפָּדָה** על **טוּמְאָה וְטָהֳרָה** בפירות ומאכלים שאינם תרומה וקדשים, אינה מן התורה אלא היא **מִדְּרַבָּנָן** בלבד, ולכן התירו לסייע משום דרכי שלום. ענין זה של עם הארץ לרבי מאיר, למדנו בברייתא, **דְּתַנְיָא, אֵיזֶהוּ עַם הָאָרֶץ, כָּל שֶׁאֵינוֹ אוֹכֵל** את **חוּלִּין** [–פירות החולין שלו] **בְּטָהֳרָה, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, כָּל שֶׁאֵינוֹ מְעַשֵּׂר פֵּירוֹתָיו.** משנתינו היא בשיטת רבי מאיר, ולכן כשאמרה אשת עם הארץ, התכוונה לזו שמעשרת אך אינה מקפידה לאכול חוליה בטהרה.

מקשה הגמרא, **וְהָא מְהֵיקְּתָנֵי סֵיפָא** – והלא ממה שנאמר בסוף הדברים, **שמְּשַׁהֲטַיל אֶת הַמַּיִם לֹא תִגַּע עִמָּהּ**, מפני שעתה כשנרטבה העיסה הוכשרה לקבל טומאה ומעתה יש כאן סיוע בידי עוברי עבירה, **מִכְּלָל דְּרֵישָׁא לָאו בְּטוּמְאָה וְטָהֳרָה עָסְקִינַן** – הרי שמה שאסרו לסייעה לפני כן לא היה מפני איסורי טומאה וטהרה, שעדיין לא הוכשרה העיסה לקבל טומאה, ורק מעתה קיים האיסור, ואם אין חשש מצד שהפירות אינם מעושרים, למה ההיתר לסייעה עד עתה הוא רק מפני דרכי שלום, הלא אין בינתיים שום חשש איסור.

מיישבת הגמרא, גם **הָרֵישָׁא** שנאמר בה שרק מפני דרכי שלום מותר לסייעה לפני שתטיל את המים, **וְגם הַסֵּיפָא** האוסרת לסייעה אחר שתטיל את המים, מדברת באיסורים הנוגעים **בְּענייני טוּמְאָה וְטָהֳרָה**, שמדובר שהפירות כבר הוכשרו לקבל טומאה, **וְהָרֵישָׁא** עוסקת **בְּטוּמְאַת חוּלִּין** – שאשה זו מטמאה את פירות החולין שבידה, ולכן ראוי היה לאסור לסייעה, ומכל מקום התירו זאת מפני דרכי שלום כיון שאין זה אלא איסור דרבנן, ובלבד שלא תאכל מפירות אלו, **והסֵּיפָא** האוסרת לסייעה משתטיל את המים, עוסקת **בְּטוּמְאַת חַלָּה**, שעתה כשנעשית העיסה, היא מחוייבת בחלה, והאשה מטמאה אותה בידים, והרי זה איסור דאורייתא, שנאמר (במדבר יח ח) 'אֶת מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמֹתָי', שיש לשמור על התרומות בטהרתן, ולכן גם מפני דרכי שלום אין להתיר את הסיוע.

הגמרא מקשה על האמור שמותר לסייע לאובלי חולין בטומאה: **וְרַמִּינְהוּ** – יש להקשות על כך מברייתא,

שנינו בברייתא, **טוֹחֲנִין** תבואה שכבר הפרישו ממנה תרומות ומעשרות, **וּמַפְקִידִין** אותה פקדון **אֵצֶל** אנשים שהם **אוֹכְלֵי שְׁבִיעִית**, לאחר הביעור, **וְכֵן אֵצֶל** אנשים שהם **אוֹכְלֵי פֵּירוֹתֵיהֶן בְּטוּמְאָה**, ואין חוששים שיחליפו את הפירות שהפקידו אצלם בפירות שביעית או בפירות טמאים, **אֲבָל לֹא** טוחנים **לְאוֹכְלֵי שְׁבִיעִית** את תבואתם שהיא אסורה באכילה, **וְכֵן לֹא** טוחנים **לְאוֹכְלֵי פֵּירוֹתֵיהֶן בְּטוּמְאָה** את תבואתם שהיא טמאה, מכיון שאסור לסייע לעוברי עבירה. ולמדנו מברייתא זו שאין לסייע למי שאוכל פירות חולין בטומאה, ומכאן קשה על רבא שביאר בריש של המשנה שמותר לטחון פירות חולין שאינם אסורים לאכול בטומאה מן התורה מפני דרכי שלום.

הגמרא מיישבת, **אָמַר אַבָּיֵי, הָתָם** – שם בברייתא שאסרו לסייע לטחון את פירותיו של האוכל פירותיו בטומאה, **בְּכֹהֵן חָשָׁמוּד לָאֲכוֹל תְּרוּמָה בְּטוּמְאָה עַמְקִינָן, דְּהַוָה לֵיהּ טוּמְאָה דְּאוֹרַיְיתָא** – שהכהן חשוד לאכול תרומה טמאה שאסורה באכילה מן התורה, ולכן אסור לסייע לו, שלא התירו לסייע לעוברי עבירה מפני דרכי שלום בעבירה שאסורה מן התורה, אבל במשנתנו מדובר שמסייע בעדו לטחון פירות חולין שאינם אסורים באכילה מן התורה, ולכן התירו מפני דרכי שלום.

הגמרא מקשה, **אִי הָכִי** – אם כן, שהברייתא מדברת בכהן חשוד שאסור לסייע לו בטחינת תרומתו, ואם כן גם הרישא של הברייתא שמותר להפקיד אצלו פירות, הכוונה, שמפקיד תרומה אצל כהן חשוד, וקשה, איך יתכן **שֶׁמַּפְקִידִין** אצלו תרומה, **וְרַמִינְהוּ, מַפְקִידִין תְּרוּמָה אֶצֶל יִשְׂרְאֵל עַם הָאָרֶץ**, ואין חוששים שיגע בה ויטמא אותה, שמתוך שאינו רגיל בתרומה, לא יגע בה, **וְלֹא** מפקידים תרומה **אֶצֶל כֹּהֵן עַם הָאָרֶץ, מִפְּנֵי שֶׁלִּבּוֹ גַּס בָּהּ** – שהוא רגיל בה, ועלול לגעת בה ולטמאות אותה. ואם כן איך אמרה הברייתא הראשונה שמפקידים פירות אצל האוכלים פירותיהם בטומאה, ואמרת שמדובר שמפקידים תרומה אצל הכהן, והלוא בברייתא זו למדנו שאין מפקידים תרומה אצל הכהן.

מתרצת הגמרא, **אָמַר רַבִּי אִילְעָא, הָכָא** – בברייתא הראשונה האומרת שמפקידים תרומה אצל הכהן, **בְּמַאי עַמְקִינַן** – מדובר שהפירות נמצאים **בְּכֶלִי חֶרֶשׂ הַמּוּקָּף צָמִיד פָּתִיל** שהם סגורים ואינו יכול לגעת בתוך הכלי ולטמאם.

שואלת הגמרא, **וְלֵיחוּשׁ שֶׁמָּא תְּסִיטֵנּוּ אִשְׁתּוֹ נִדָּה** – שנחשוש שמא אשת עם הארץ תזיז את הכלי חרש כשתהיה נדה, והנדה מטמאת את מה שהיא נושאת אף שאינה נוגעת בו, ואם כן נחשוש שמא נטמאו הפירות.

הגמרא מיישבת, **אֶלָּא אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה** – הגמרא חוזרת בה ממה שתירצנו קודם שהברייתא הראשונה מדברת בכלי חרס המוקף צמיד פתיל, **וְלֹא** קַשְׁיָא סתירת הברייתות, לפי שכָּאן בברייתא השניה האוסרת להפקיד תרומה אצל כהן, מדובר **בְּפֵירוֹת** תרומה **שֶׁהוּכְשְׁרוּ** לקבל טומאה, ולכן אין מפקידים אצלם אותם שמא יטמאום, ואילו כָּאן בברייתא הראשונה, המתירה, מדובר **בְּפֵירוֹת** תרומה **שֶׁלֹּא הוּכְשְׁרוּ** לקבל טומאה וגם אם יגע בהם לא יטמא אותם, ולכן מותר להפקיד אצלם.

הגמרא מקשה מברייתא נוספת: **וְרַמִינְהוּ** – וקשה מברייתא, ששנינו, **הַמּוֹלִיךְ חִטִּין לְטוֹחֵן כּוּתִי אוֹ לְטוֹחֵן עַם הָאָרֶץ** שיטחנום, **חֲרֵי אֵלּוּ** החיטים עדיין **בְּחֶזְקָתָן לְמַעֲשֵׂר וְלִשְׁבִיעִית**, דהיינו שהם בחזקת אותם פירות, ולא חוששים בכותי או בעם הארץ שהחליפו את הפירות המתוקנים שלו בפירות שאינם מעושרים [שאם היינו חוששים שהחליף היה צריך לעשר שנית מחמת הספק] או בפירות שביעית, **אֲבָל לֹא לְעִנְיַן טוּמְאָה** – כלומר שלענין טומאה הם כבר לא בחזקת טהורים, וצריך לחשוש שמא נגע בהם וטימא אותם. ומבואר בברייתא שחוששים שנגע בפירות וטימא אותם, ואיך נאמר בברייתות לעיל שאפשר להפקיד אצל החשודים על פירות שביעית ואצל עמי הארץ.

הגמרא תמהה על המקשן, **הַאי מַאי רוֹמְיָא** – ומה קושיא היא זו, **לָאו אוֹקִימְנָא בְּפֵירוֹת שֶׁלֹּא הוּכְשְׁרוּ**, בתמיהה, האם לא העמדנו את הברייתא המתירה להפקיד, בפירות שלא הוכשרו לקבל טומאה שאינו יכול לטמאם. ושואלת הגמרא, **וְדִקְאָמְרִי לָהּ מַאי קָאָמְרִי לָהּ** - מה היתה ההוה אמינא של המקשן להקשות מכאן, והרי מאחר שהעמדנו בפירות שלא הוכשרו אין שום קושיא מכאן.

הגמרא מבארת את דעת המקשן, שמה שהביא המקשן ברייתא זו, לא בגלל הקושיא שאמרנו לעיל, אלא **מִשּׁוּם דְּקָא בָּעֵי לְמֵימְרֵי אַחֲרִיתֵי עֲלָהּ** – משום שחפץ להקשות על הברייתא הזו מברייתא אחרת, ולכן הביא ברייתא זו, שנאמר בה שאם הפקיד פירות אצל כותי או עם הארץ, **חֲרֵי אֵלּוּ בְּחֶזְקָתָן לְמַעֲשֵׂר וְלִשְׁבִיעִית** ואין חוששים שהוחלפו, והקשה על זה המקשן, **וְלַחֲלוּפֵי לֹא חַיְישִׁינַן** – האם אכן איננו חוששים שהוחלפו הפירות, **וּרְמִינְהוּ** – יש להקשות על כך ממה ששנינו בברייתא, חבר הנאמן על המעשרות **הַנּוֹתֵן** עיסה **לַחֲמוֹתוֹ** לתקנה לו, והיא אשת עם הארץ, **מַעֲשֵׂר אֶת** מה **שֶּׁהוּא נוֹתֵן לָהּ וְכֵן אֶת** מה **שֶׁהוּא נוֹטֵל הַיְמָנָה, מִפְּנֵי שֶׁחֲשׁוּדָה** חמותו שהיא **מַחֲלֶפֶת** את **הַמִּתְקַלְקֵל** מהעיסה ונותנת לו עיסה יפה משלה, ולכן מעשר את מה שהוא נותן לה, כדי שאם תחליפנו לא יכשל בכך שהוא גורם לה לאכול אוכל שאינו מעושר, וכן מעשר מה שנוטל ממנה, שמא החליפה את העיסה ונתנה לו משלה עיסה שאינה מעושרת. ואם כן, רואים בברייתא הזו שחוששים להחלפה, ואם כן קשה איך מותר לחבר להפקיד אצל חשודים.

מתרצת הגמרא, **הָתָם** – שם בברייתא האומרת שהיא חשודה להחליף, **כִּדְקָתָנֵי טַעֲמָא** – שם יש טעם מיוחד לחשש החלפה שהברייתא עצמה אומרת אותו להלן, **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רוֹצָה הִיא, אוֹתָהּ חמות בְּתָהּ שלבתה יהיה לחם טוב, וּבוֹשָׁה הִיא מֵחֲתָנָהּ** – היא מתביישת לתת לחתן שלה לחם שאינו טוב, ולכן היא מחליפה ולא מרוע, ולכן דוקא חמותו חשודה שתחליף לו לטובה אבל באנשים אחרים שלא ירצו להחליף לטובתו אינם חשודים להחליף את פירותיו הרעים בטובים.

שואלת הגמרא, **וְלֵילְמָא לֹא חַיְישִׁינַן** – ולאחרים שיחליפו אין אנו חוששים, **וְהָתְנַן**, תלמיד היושב ללמוד אצל רבו והוא מתאכסן אצל עם הארץ, **הַנּוֹתֵן** עיסתו **לְפוּנְדָּקִית** – בעלת האכסניה, שתאפה לו אותה, **מַעֲשֵׂר אֶת שֶׁהוּא נוֹתֵן לָהּ וְאֶת שֶׁהוּא נוֹטֵל הַיְמָנָה, מִפְּנֵי שֶׁמַּחֲלֶפֶת**. הרי למדנו שחוששים להחלפה לא רק בחמותו, אלא בכל אדם, ושלא כפי שאמרנו למעלה שאין חוששים לכך.

הגמרא מיישבת, **הָתָם** – שם, במקרה של פונדקית שחוששים להחלפה, **מוֹרְיָא** – מורה היא לה הוראת מצוה להחליף, **וְאָמְרָה לְעַצְמָהּ, בַּר בֵּי רַב לֵיכוֹל חֲמִימָא וַאֲנָא אֵיכוֹל קָרִירָא** – ראוי הוא שהתלמיד הלומד שלומד אצל רבו יאכל מאכלים חמים וטובים ואני אוכל מאכלים קרים, דהיינו שכשהיא רואה שהפירות מתקלקלים, אחר יומיים או שלושה ימים, היא מחליפה אותם באחרים לבל יאכל מאכלים מקולקלים, ובעיניה היא עושה מצוה, אבל באופנים אחרים אין לחשוש להחלפה.

הגמרא חוזרת ושואלת, **וְאַבַּתְּי לְעֵלָּא לֹא חַיְישִׁינַן** – ועדיין אתה אומר שאין חוששים להחלפה באופן אחר מאשר חמות הדואגת לחתנה ופונדקאית הדואגת לתלמיד חכם שמתאכסן אצלה, **וְהָתְנַיָא** – והלוא שנינו בברייתא, **אֵשֶׁת חָבֵר** הנאמן על המעשרות, **טוֹחֶנֶת** – מסייעת בטחינה, **עִם אֵשֶׁת עַם הָאָרֶץ, בְּזְמַן שֶׁהִיא טְמֵאָה** אשת החבר, שכיון שהיא טמאה אינה רגילה לגעת בטהרות, ולכן אין חוששים שמא תתן לפיה ממה שהיא טוחנת שאינו מעושר, **אֲבָל לֹא** תעשה כן **בְּזְמַן שֶׁהִיא טְהוֹרָה**, שמא תשכח ותאכל ממאכלים אלו שהיא עוסקת בהם והם אינם מעושרים. **רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר, אַף בְּזְמַן שֶׁהִיא טְמֵאָה** אשת החבר, **לֹא תִטְחוֹן עִם חברתה אשת עם הארץ, מִפְּנֵי שֶׁחֲבֵרְתָּהּ**